

Els meus pares - Hervé Guibert

Si Rock Hudson va ser el primer famós que va reconèixer que tenia sida, Hervé Guibert (1955-1991), amant de Michel Foucault, va ser el primer que va reeixir a convertir la malaltia en tema literari. A començaments dels noranta, *A l'ami qui ne m'a pas sauvé la vie* es va convertir en un d'aquells llibres de culte que l'editorial Tusquets tenia l'habilitat de convertir en bestseller. Club Editor, quatre anys després de publicar *L'home del barret vermell* -que també forma part de la "trilogia de la sida"-, acaba de recuperar un llibre publicat el 1986 pel mateix autor, *Els meus pares*.

La relació amb els qui ens han dut al món i –amb més o menys encert- ens hi han orientat, és un leitmotiv perdurable. Sol incorporar el pas de l'amor a la desconfiança, la consciència del deute contret, una llarga sèrie de xocs i de reconciliacions, de renúncies i de mesquineses... Hervé Guibert, egocèntric dotat, especialista en autoficció, renuncia a qualsevol màscara i, més important encara, a la pietat. El resultat és un llibre lúcid i impudorós, sovint cruel, ple de confessions incòmodes i de reflexions subratllables.

“La mort dels pares: el dia de l'alliberament que suposa no haver de demostrar ja res més”, escriu l'autor. Ell, que no era pas un home pacient, va publicar aquest catàleg de misèries i de passions als trenta-un anys. Hi retrata la vida quotidiana, l'obsessió pel cos, les epifanies sexuals, la fascinació per la traïció, el descobriment de l'escriptura i del cinema (de Fellini a Buñuel, i d'aquest a Polanski).

La sida va fer moltes víctimes, però poques van saber convertir la malaltia en repte, en objecte d'introspecció, en un pretext per fer literatura a còpia de barrejar dosis extremes de tendresa i de cinisme. Com els de Kafka, els pares d'Hervé Guibert no diferien gaire dels de l'època. Potser el que irritava els seus fills era justament la seva convencionalitat, l'acceptació de tot el que ells trobaven insuportable. En tots dos casos, no ens interessa tant la biografia dels progenitors com la manera com els veuen els seus descendents: tant Kafka com Guibert entenen els fills com un capital vital que els pares gestionen en profit propi.

“Tot el que hi ha de més horrible en mi mateix, de més petit, em sembla heretat d'ells”, escriu Hervé Guibert. No ens estranyaria que aquesta mateixa frase la pogués pensar el seu propi fill, si n'hagués tingut.